

Хелън Филдинг – Бриджет Джоунс: „Луда по онова момче“

15:10 ч. Бррр! Трябва да прибера Мейбъл след двацет минути, а още не съм приготвила оризовите кейкчета. Уф! Телефонът.

– Ще ви свържа с Брайън Кацънбърг.

Новият ми агент! От най-истинските. Но ще бъда СВРЪХЗАКЪСНЯЛА за Мейбъл, ако проведе разговор сега.

– Може ли да позвъня на Брайън по-късно? – изчуруликах, докато се мъчех с една ръка да намажа ерзац масло на оризовите кейкчета, да ги слепа и да ги пъхна във вакуумиращо пликче.

– Става дума за сценария ви.

– Само че... в среща съм!

Ама как може да съм в среща и да обяснявам по телефона, че съм в среща? На хората секретарите им обясняват, че са в среща, не самите хора, които въобще не би трябвало да могат да обясняват нищо, след като са в среща.

Отправих се към училището и сега вече ме чоплеше отвътре да позвъня и да разбера за какво е обаждането. Брайън беше пратил сценария на две продуцентски компании и те го отхвърлиха. Но може би някоя риба беше ухапала стръвта.

Преборих се с неудържимото желание да позвъня на Брайън и да му кажа, че срещата е приключила без време, но реших, че много по-важно е да съм точна за Мейбъл: ето каква грижовна и отговорна майка съм.

16:30 ч. Пред училището цари по-голям хаос от обикновено: куп изкипрени жени, бебета в колички, мъже с бели ванове в патова ситуация за разминаване срещу свръхобразовани майчета с джипове, мъж на велосипед с контрабас на гърба, редови майчета на велосипеди с кошове отпред, пълни с дечурлига.

Цялата улица беше задръстена. Внезапно притича обезумяла жена с крясъци „Назад, дръпнете се! Ама хайде! Никой не съдейства!“ Осъзнали, че е станал някакъв ужасен инцидент, аз и всички останали лудешки отдръпнахме коли на заден ход върху тротоара и тревните площи, за да отворим път за Бърза помощ. След като улицата бе разчистена, плахо проточих врат напред да зърна линейка/кървава баня. Само че нямаше линейка, просто една много елегантна жена се настани в черно порше, даде бясна газ и изфуча по прясно опразненото платно с нафукано детенце в униформа на предната седалка до нея.

Додето се добера до крилото за предучилищна възраст, Мейбъл беше единственото дете, останало на стълбите, с изключение на последния забавил се – Телониъс, който тъкмо се канеше да си тръгне с майка си.

Мейбъл ме погледна с големите си сериозни очи.

– Хайде, стара дружке – изрече кротко.

– Тъкмо се чудехме защо ви няма – обади се майката на Телониъс. – Пак ли забравихте?

– Не! Ха-ха-ха! – отвърнах на втренчилата се в мен майка на Телониъс. – Ще тичам, че трябва да взема Били!

Успях да натикам в колата Мейбъл, като приложих традиционната чупка в кръста, за да ѝ закопчая колана, и едва проврях ръка през бъркотията от вещи между задната седалка и предната облегалка.

Пристигнах при крилото на първокласниците и видях перфектната Николет, майчето от висока класа (перфектна къща, перфектен съпруг, перфектни деца, с едно-единствено бегло несъвършенство – името ѝ, вероятно избрано от родителите ѝ преди изобретяването на никотиновата дъвка „Никорет“), заобиколена от шумни като ято гъски майки на първокласници.

Перфектната Никорет беше перфектно облечена, с перфектно направен сешоар и перфектно гигантска ръчна чанта. Промъкнах се плаха и задъхана в опит да узная каква е най-новата наболяла тема и тъкмо тогава Николет реши сърдито да отметне коса назад и едва не ми извади окото с ъгълчето на гигантската чанта.

– Попитах го защо Атикус още е в резервите по футбол, детето се прибира у дома буквално обляно в сълзи, а господин Уолъкър ме отрязва: „Защото не струва. Нещо друго?“

Поглеждам към наболялата тема/новия учител по физическо: стегнат, висок, малко по-млад от мен, с късо подстригана коса и голяма прилика с Даниъл Крейг. Наблюдаваше мрачно групичка разлудели се момчета, после внезапно наду свирката си и кресна:

– Ей, вие всичките! Марш бързо при гардеробите, да не започна да раздавам наказания.

– Ето, виждате ли? – продължи Николет, докато момчетата се подредиха в крива колона и заподтичваха към училището със скандиране „Раз, сър! Два, сър!“ като неориентирани бушмени, събрани да организират пролетно въстание, докато господин Уолъкър нелепо надуваше свирката в такт с тях.

– Готин е все пак – подхвърли Фариза. Фариза ми е любимото училищно майче, приоритетите ѝ винаги са на място.

– Готин, ама женен – сопна се Николет. – И с деца, макар да не му личи.

– Чух, че бил приятел на директора – намеси се друга майка.

– Именно. Кой го знае има ли квалификация изобщо – отсеке Николет.

– Мамо. – Обърнах се назад и видях Били в мъничкия му блейзър, с разрошена тъмна коса, с измъкната от панталоните риза. – Не ме избраха за отбора по шах. – И същите онези очи, същите онези тъмни очи, пропити от болка.

– Няма значение дали са те избрали и дали побеждаваш – казах и го прегърнах крадешком. – Важно е кой си ти.

– Има значение, разбира се. – Брр! Господин Уолъкър. – Трябва да се упражнява. Да заслужи мястото. – Отдалечи се, но много добре чух как си мърмори под нос: – То пък бива амбициозни майки, ама в това училище дал господ.

– Да се упражнява? – изрекох бодро. – Как не ми дойде наум? Трябва да сте адски умен човек, господин Уолъкър, пардон, сър!

Той ме погледна със студени сини очи.

– И какво общо има това с часовете по физическо? – додадох със сладко гласче.

– Аз водя часовете по шах.

– О, колко прелестно! Използвате ли свирката?

Господин Уолъкър остана смутен за миг, после извика:

– Ерос! Излез от лехата с цветя! Веднага!

– Мамо – обади се Били и дръпна ръката ми, – онези, дето ги избраха, ще отсъстват два дни от училище заради турнир по шах.

– Ще се упражнявам с теб.

– Но, мамо, ти си гола вода на шах.

– Не е вярно! Много съм добра на шах. Бих те!

– Не си!

– Съм!

– Не си!

– Добре де, оставих те да спечелиш, защото си дете – избухнах. – Пък и не е честно, ти учиш шах в училище.

– Може би и вие трябва да идвате на часовете по шах, госпожо Дарси. – О, ГОСПОДИ. Какво му влиза в работата на тоя господин Уолъкър, че още ни слуша? – Възрастовата граница е седем години, но ако вземем предвид психическата възраст, ще се вместите. Били събщи ли ви другата си новина?

– О! – грейна Били. – Имам гниди!

– Гниди! – погледнах го отвратена и инстинктивно посегнах към косата си.

– Да, гниди. Всичките ги имат. – Господин Уолъкър сведе поглед надолу и видях весели пламъчета в очите му. – Разбирам, че това ще все паника сред мамичките от Северен Лондон и фризьорките им, но просто трябва да ги срещите с гребен за гниди. И себе си, естествено.

О, боже. Вярно, Били си чешеше главата напоследък, но това го изхвърлих от съзнанието си, защото ми идваше в повече. Вече усещах как нещо пъпли по главата ми, докато умът ми препускаше. Ако Били имаше гниди, вероятно и Мейбъл имаше гниди, вероятно и аз имах гниди, а това означаваше... че Рокстър има гниди.

– Всичко наред ли е?

– Да, не, супер е! – заявих. – Всичко е нормално, направо екстра. Довиждане, господин Уолъкър.

Отдалечих се, повела за ръце Били и Мейбъл, и тогава телефонът ми изписука. Забързано си сложих очилата, за да прочета съобщението. Беше от Рокстър.

„Много ли закъсня сутринта, съкровище? Да се метна ли на автобуса тази вечер и да донеса овчарски пай?“

Оох! Не мога да допусна Рокстър да дойде, трябва всички да се срещим с гребен за гниди и да изпера калъфките на възглавниците до една. Не е нормално да се чудиш как да разкараш младо гадже, защото цялото семейство е полазено от въшки. Все ли на мен такива тъпи ядове?

17 ч. Нахълтваме в нашата редова къща с обичайния безпорядък от раници, смачкани рисунки, размазани банани, плюс голяма торба пособия и продукти против въшки от аптеката, отминаваме с шум и трясък партерния етаж с неговия „хол/кабинет“ (все по-неизползваем, освен за да помещава разтегателния диван и празни кашони от универсалния магазин „Джон Луис“) и слизаме по стълбите в топлия и разхвърлян сутерен/кухня/дневна, където прекарваме всичкото си време. Настанявам Били да си пише домашните, Мейбъл – да си играе с нейното семейство плюшени зайци, а аз се залавям да приготвя спагети болонезе.

Обаче вече съм в пълен потрес от колебания какво съобщение да напиша на Рокстър за довечера и дали да му кажа за гнидите.

17:15 ч. Май не.

17:30 ч.

О, боже. Току-що му написах: „Много ми се щеше да дойдеш, но трябва да работя довечера, затова по-добре недей“, и ето че Мейбъл внезапно скочи и взе да пее най-омразната песен на Били насреща му:

– „Забрави за парите, парите, парите!“

Тогава зазвъня телефонът.

Спуснах се към него, а в това време Били се разкрещя:

– Мейбъл, престани да пееш Джеси Джей!

От слушалката промърка гласът на секретарка:

– Свързвам ви с Брайън Кацънбърг.

– Дали е възможно да позвъня на Брайън след...

Мейбъл вече пееше с цяло гърло и гонеше Били около масата.

– Брайън е на линия.

– Неее! Не бихте ли могли...

– Мейбъл! – викна Били. – Престаниииии!

– Тихо! Говоря по ТЕЛЕФОНА!

– Здравеей! – прозвуча бодрият, енергичен глас на Брайън. – И тъй! Страхотна новина! „Грийнлайт Продъкшънс“ са готови да се пробват със сценария ти.

– Какво? – промълвих и сърцето ми подскочи. – Значи ли това, че ще снимат филм по него?

Брайън се разсмя от сърце.

– Това е филмовият бизнес! Просто ще ти дадат малка сума пари, за да го разработиш и...

– Мамооо! Мейбъл държи нож!

Захлупих слушалката с длан и просъсках:

– МЕЙБЪЛ! Дай ми тук ножа! Веднага!

– Ало? Ало? – разнасяше се гласът на Брайън. – Лора, май изгубихме връзка с Бриджет...

– Не! Тук съм! – казах и посегнах към Мейбъл, която размахваше ножа срещу Били.

– Искат проучвателна среща в понеделник в дванайсет.

– Понеделник! Чудесно! – заявих, докато се сражавах с Мейбъл за ножа. – Тая проучвателна среща нещо като интервю ли е?

– Мамооо!

– Шшшшт! – Бутнах ги да седнат на дивана и взех да се боря с дистанционните.

– Имат няколко проблемни момента със сценария и искат да ги обсъдят с теб, преди да решат дали да продължат с него.

– Да, ясно. – Внезапно се почувствах оскърбена и възмутена. Няколко проблемни момента с моя сценарий? Вече? Но какви можеха да са те?

– Така че имай предвид, те няма да...

– Мамооо! Тече ми кръъв!

– Да се обадя ли след малко?

– Не! Всичко е наред! – уверих го отчаяно, докато Мейбъл пишеше:

– Викай линейка!

– Та какво казваше?

– Няма да искат начинаещ сценарист, който им се опъва.

Трябва да намериш начин да се съобразиш с исканията им.

Кротичко, без да усложняваш нещата. Ще се справиш! – отсече Брайън.

– Брат ми ще умре – захлипа Мейбъл.

– Става ли нещо там...?

– Не, всичко е нормално, супер, дванайсет часа в понеделник! – успях да изрека, преди Мейбъл да писне:

– Убих брат си!

– Добре – рече Брайън, доста изнервен. – Ще накарам Лора да ти прати адреса с имейл.

18 ч. След като фурорът бе потушен, миниатюрната дракотина върху коляното на Били бе залепена с пластир със Супермен и бяха нанесени черни точки в картоната за поведение на Мейбъл, а спагетите болонезе вече се намираха в стомасите им, установих, че в съзнанието ми изникват безброй теми като в това на някой давещ се, само че по-оптимистични. Какво да облека за срещата и дали щях да спечеля „Оскар“ за най-добър адаптиран сценарий? Не приключваше ли Мейбъл по-рано в понеделник и

как щях да ги прибера? Какъв щеше да е тоалетът ми на церемонията по връчването на „Оскарите“ и трябваше ли да уведомя екипа на „Грийнлайт Продъкшънс“, че Били има гниди?

20 ч. Открити гниди 9, живи въшки 2, яйца 7 (мн. добре). Изкъпах децата и ги сресах с гребена за гниди, което се оказа страхотна веселба. Открих две въшки в косата на Били и седем яйца зад ушите му – две зад едното и цели пет зад другото. Невероятно удовлетворение е да виждаш как по

белия гребен се появяват малки черни точки. Мейбъл се разстрои, защото по нея нямаше никакви, но пък на мен духът ми се вдигна, като установих, след като ѝ дадох тя да ме срещи, че и по мен липсват.

Били гордо размахваше гребена.

– Имам седем!

Но когато Мейбъл се разрева, той кавалерски постави три от неговите в нейната коса, което означаваше, че трябва наново да реша Мейбъл.

21:15 ч. Децата заспаха. Изпитвах невероятна възбуда по повод проучвателната среща. Отново бях жена професионалист и ходех по работни срещи! Реших да си облека тъмносинята копринена рокля и да ида да ми направят сешоар въпреки презрителното отношение на проклетия господин Уолтъър към фризьорките. И напук на глождещото ме чувство, че навикът на жените да ходят на фризьор ги превръща в онези мъже от осемнайсети (дали не беше седемнайсети?) век, които не са се чувствали комфортно пред хора без напудрените си перуки.